

Blândețea și caracterul

Blândețea este cununa învingătorului, nu a celui învins. Cineva spunea că „blândețea este cea mai bărbătească virtute”. Fără blândețe, puterea ar deveni tiranie.

Mulți înțeleg prin „a fi blând” a avea un caracter slab, dar nu este așa. Se spune despre Sfântul Prooroc Moise că a fost cel mai blând om de pe fața pământului și, totuși, el a poruncit uciderea celor care se mai închinau vițelului de aur. Mântuitorul Iisus Hristos era blând și smerit cu inima, dar a știut să mustre cu biciul pe cei care făceau comerț în Templu.

„Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul”, ne spune Mântuitorul Hristos în Sfânta Evanghelie (Matei 5,5). Dacă a fi blând înseamnă a fi slab, trebuie să fim siguri că Dumnezeu nu are nevoie de oameni slabi și neputincioși care nu au curaj să-și exprime opinia, pentru a moșteni Împărăția Cerului. Blândețea ține de tăria caracterului.

O altă caracteristică a blândeții este întru chiparea frumuseții. Nu știu la ce vă gândiți voi când auziți expresiile „ochi blânzi”, „faptură blândă”, dar

pe mine mă duce cu gândul la acea frumusețe adevărată, care nu este trecătoare..., frumusețea caracterului. De multe ori mi s-a întâmplat să stau în preajma unor oameni, de lângă care nu aş mai fi plecat, doar pentru că în glasul lor era acea blândețe care ne lipsește multora.

Cea mai grea luptă se dă în conștiința omului pentru a alege cum trebuie să trăiască. Dar, de cele mai multe ori, ne dăm bătăuți sau alegem cea mai lejeră cale pentru noi. Uneori, uităm că facem parte dintr-o societate și blândețea ține și de bunele maniere: să știm să zâmbim, să mulțumim, să vorbim cu blândețe este ceva de care avem toți nevoie să învățăm.

Blândețea este simțământul pe care surzii îl pot "auzi" și orbi îi pot "vedea".

D o a m n e , î n v a ț ă - m ă
blândețea Ta, învață-mă să
transform vulcanii de furie din
mine în munți de dragoste,
pe care să urce cu
bucurie fiecare om pe
care îl întâlnesc de-
a lungul vieții...!
Î n v a ț ă - m ă ,
îmbânzește-mi
inima, mintea,
sufletul...!

Mari duhovnici

Părintele
Teofil
Părăian

Sfaturi
duhovnicești

Pentru a avea o viață duhovnicească trebuie: să mergem neapărat la biserică, să începem ziua și să o sfârșim cu Dumnezeu, să ne împodobim mintea cu gândurile lui Dumnezeu, din dumnezeiasca Scriptură, să ne facem rânduială în minte prin rugăciunea de toată vremea, să facem și lucrarea postului, atât cât o putem face.

Să ne gândim la binele pe care-l putem face și atunci darul lui Dumnezeu va fi cu noi. Nu vom fi vindecători. Dar avem putere de a mângâia, avem putere de a lumina, avem putere de a încuraja pe cei din jur în credință, avem putere de a iubi, avem putere de a ne revărsa iubirea față de aceia care au trebuință de ajutor și pe care îi părăsesc cei mulți.

În loc să ne gândim la lucruri fără valoare, putem avea niște lucruri de valoare în conștiința noastră, niște podoabe de gând care ne aduc bucurie, care ne împodobesc viața, care ne dau putere pentru cealaltă vreme a vieții noastre.

Eu cred că nu poate fi un îndemn mai frumos decât **gândiți frumos!** Asta înseamnă să te gândești frumos în orice clipă, să fii atent la gânduri, să selectezi gândurile care-ți trec prin minte, să reții gândurile cele bune și să le dai grai și să le întrupezi în fapte.

Sinteza tuturor ostanelilor noastre pentru noi și pentru alții, asta este: **să fim buni și să fim mai buni!** Bunătatea este lucrul cel mai de căpetenie, poate că e lucrul cel mai de valoare din câte poate realiza omul în lumea aceasta.